

ENTERRAMENT DEL P. PERE BUSQUETS
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
24 de desembre de 2007
Is 25, 6-9; Ps 26; Rm 8, 14-23; Lc 1, 67-79

Estimats germans i germanes,

Pot semblar una contradicció que mentre estem preparant-nos per al Nadal ens trobem enfrontats amb la mort d'una persona estimada. Ho seria, una contradicció, si el Nadal fos només una celebració idíl·lica del benestar i del caliu familiar. Però el Nadal cristià se situa a un altre nivell; valora tot allò d'entranyable que té la celebració d'aquestes festes, però se centra en un fet diferent; un fet que abasta la vida i la mort, la llum i la tenebra, la lluita aferrissada contra el mal i el treball a favor de la pau.

Aquest sentit cristià del Nadal és el que ens anunciava l'evangeli que acabem d'escoltar i que la litúrgia proposa cada 24 de desembre. Ens diu que el Senyor que hem esperat en l'advent i que se'ns manifesta en el Nadal és *el sol, que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort*. Sol per a fosca i la mort... Déu visita el seu poble per portar-li el perdó, la salvació, la vida més enllà de la mort. Per això els qui l'acullen amb fe troben la llum i veuen que els seus passos són guiats *per camins de pau*. De la pau i la serenitat espiritual que ve de saber que la pròpia vida no està a mercè d'unes forces estranyes sinó que està en mans de Déu, com ho va estar la vida de Jesús des de la naixença fins a la superació de la creu i de la mort. Jesús és el *salvador poderós* que Déu, en el seu *amor entranyable*, *ha suscitat* enmig del món per alliberar la humanitat de tota opressió i de tota feblesa, per alliberar-la de la mort.

Aquest càntic de Zacaries oscil·la entre el passat i el futur en parlar de la visita de Déu. I és que els dos temps verbals són igualment vàlids. *Déu ha visitat el seu poble* en el naixement de Jesús ara fa més de dos mil anys. Però la redempció, l'alliberament, la superació de la mort, la salvació en plenitud no seran una realitat definitiva fins que vindrà a visitar-nos quan Jesucrist tornarà gloriós al final de la història. Per això diem també que Déu *ens visitarà*.

Hi ha, però, una visita personal del Senyor al terme de la vida de cadascú. El nostre P. Pere Busquets l'ha viscuda ja, després d'haver demanat al llarg de l'advent que el Senyor ens visités en la pau. En aquesta eucaristia exequial preguem perquè el Crist, en el qual havia posat la seva confiança des de petit, li ofereixi el seu perdó, l'il·lumini, l'alliberi de la foscor de la mort i el porti al seu Regne d'amor i de pau. Que el rebi segons la Paraula de vida en la qual havia cregut i li concedeixi de viure per sempre, sense que es vegi confós en la seva esperança, tal com cantem els monjos el dia de la professió i li ho recordava al P. Pere la inscripció que tenia prop de l'ordinador de treball.

El P. Pere Busquets i Sindreu havia nascut a Barcelona ara fa 82 anys ben complerts. En batejar-lo, li van posar el nom de Joan Antoni. Va rebre una formació cristiana sòlida, que després d'haver acabat els estudis d'arquitectura a Barcelona, el portà a entrar a Montserrat quan tenia 27 anys (una edat tardana en aquell temps!), amb un fort disgust de la seva família i amb gran sorpresa de les seves múltiples amistats. Ja abans de la professió i de l'ordenació presbiteral, se li encomanaren diversos projectes arquitectònics per tal de restaurar i dignificar diverses dependències de Montserrat. Contribuí, també, a aplicar la reforma litúrgica del concili Vaticà II a moltes esglésies de Catalunya, de l'Estat Espanyol i d'Amèrica Llatina. L'arquitectura, en la qual havia obtingut el doctorat, no era, però l'única activitat; es dedicà a la docència tant a l'Escolania i al monestir com a diversos centres superiors d'ensenyament. Del 1963 al

1967 va ser a Colòmbia, a la fundació montserratina de Medellín; allí fou professor d'art cristià i assessor d'arquitectura litúrgica. S'havia anat interessant, també, per la moral, fins a fer-ne el doctorat a París quan ja havia arribat a la maduresa d'edat. Entre els treballs pastorals que li foren encomanats en el nostre monestir, cal recordar els cursos de preparació matrimonial i els anys de consiliari dels treballadors de Montserrat.

Hi ha un fet, en si mateix anecdòtic, que em sembla tota una paràbola de la seva vida. Ell va fer el disseny d'aquest altar major. Es tractava de buscar el lloc adient per posar-hi el bell Sant Crist d'ivori que ens presideix i de fer el projecte de la creu. Va haver de treballar força per trobar el punt just per tal que la imatge del Crist quedés ben centrada a nivell vertical; i en funció d'ella ho va articular tot. Deia que és una paràbola del que ha fet al llarg de la seva vida de monjo: anar deixant que el Crist fos el centre real i viu de la seva vida i articular totes les altres coses en funció d'ell. Malgrat la limitació humana, ha procurat anar-ho fent així fins al final, en el si de la nostra comunitat que ell estimava profundament.

Des de feia uns anys, de mica en mica la malaltia de Parkinson l'anava limitant físicament. Ell, metòdic i previsor com era, n'havia estudiat totes les etapes i sabia el procés que hauria de seguir. Però no es feia enrera; tenia una voluntat ferma de mantenir-se actiu i de desenvolupar normalment la seva activitat intel·lectual i el servei a les tasques comunitàries que la salut li permetia. Sabia que tenia el perill de caure i de trencar-se el fèmur, però això no el va deixar esporuguit. Mai no se'l va veure descoratjat. Ho vivia des d'una fe molt sòbria i molt profunda alhora. A principis d'aquesta tardor passada escrivia : "La primera i principal ocupació que tinc és fixar-me més que mai en la pregària. S'apropa un dia molt important i vull estar al més apunt possible". Comentant els canvis que havia vist en l'Església i la societat i sobre els quals havia pensat darrerament de fer un llibre, deia que, entre les coses que romanien, hi havia "sobretot l'amor de Déu per a tothom, tant als qui ens agraden com als qui no. Perquè amb Déu tots tenim entrada. O millor dit –afegia–, és ell qui ens té agafats".

Ja a la clínica, després de dues trencades de fèmur en poques setmanes, encara llegia i volia fer un estudi de les bases evangèliques de la declaració universal dels drets humans. Demanava, però, que no se'l deixés sol, i agraïa la companyia i la sol·licitud dels germans de comunitat que l'atenien o s'interessaven per ell, fins al punt que fa poc va dir a un que li feia companyia: "avui tu has estat Crist per a mi".

"Déu ens té agafats"; "vull estar el més apunt possible". Certament, Déu l'havia agafat des de jove i ara, després d'haver procurat preparar-s'hi bé, l'ha vingut a buscar. Amb serenor i amb esperança, els seus germans monjos, els escolans, els familiars i amics i tots els qui participeu en aquesta eucaristia, preguem perquè aquest Déu que és *amor entranyable*, el sostingui i l'il·lumini amb la seva llum eterna.